

Cinnamon Falls

R.L. Killmore

Cinnamon Falls

Nia keert terug naar haar geboorteplaats, waar haar leven
verstoord wordt door haar aantrekkelijke jeugdliefde –
en een mysterie

Vertaald door Nikki Greveling

ISBN 978-90-492-0855-4

ISBN 978-94-023-2751-9 (e-book)

ISBN 978-90-05286-937-7 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Cinnamon Falls Mystery*

Vertaling: Nikki Greveling

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties, naar een idee en beelden van
Simon & Schuster

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2025 RL Killmore

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd 1st Floor, 222 Gray's Inn
Road, London, WC1X 8HB

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of
op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van
(delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and
similar technologies.

Voor alle verhalenvertellers die mij voorgingen

Cinnamon Falls

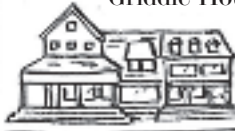
Nia's huis

Cinnamon Way

The Griddle House

Rosie's Diner

Main Street

The Cinnamon Scoop

Barkwood Bridge & de waterval

Whitfield Familie Mortuarium

Cinna Cutz

Nutmeg Avenue

Harveys
Tweede-
handsauto's

Old Man
Miltonts boerderij

Cinnamon Falls High

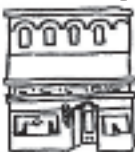
Richting Asheville
& Redfern
Tavern

Guy's
Grocery

Bones'
barbershop

Harvest
Square

Politiebureau

Gemeente-
huis

The
Toasted
Pecan

Cinnamon
Grove

Jesse's
huis

Burgemeester Lyons' huis

1

Maandag *Nia*

Er was eigenlijk een volkomen simpele verklaring waarom Nia terug was in Cinnamon Falls. Ze had altijd gedacht dat ze triomfantelijk thuis zou komen met een heleboel mensen die haar toejuichten en haar naam riepen terwijl ze rozenblaadjes naar haar voeten gooiden. In plaats daarvan kwam ze thuis met twee koffers vol spijt, bonkende koppijn en een serieus verlangen naar een dutje, of een grote bol *cinnamon swirl*-ijs, de volgorde daarvan maakte niet uit.

Laten we met de feiten beginnen: Nia Janice Bennett heeft nog nooit een andere relatie ontwricht. Dus toen mevrouwtje Grote-borsten-platte-kont op maandagochtend de drukte in de metro van Atlanta trotseerde om om acht uur op de stoep voor Nia's drie verdiepingen tellende herenhuis in de stad te staan en beweerde dat Nia's vriend, met wie ze al twee jaar een relatie had, háár man was met wie ze al vier jaar was getrouwd, had Nia gewild dat ze haar lichaam kon vervormen net zoals een van die enge circusartiesten, om zo te verdwijnen in het niets.

In plaats daarvan deed ze het op twee na snelste wat ze kon doen. Ze vertrok.

Veertig minuten en een stortvloed aan tranen later had ze alles wat ze ooit bezat ingepakt, inclusief haar trots en ego die aan diggelen waren geslagen, in twee gammele koffers en een te grote tas die Bryant, haar nu getrouwde ex-vriend, vorig jaar met kerst voor haar had gekocht. Ze had die tot de dag van vandaag nog niet eens uit de doos

gehaald. Ze had geen reden gezien om een tas ter grootte van een kleine dobermann bij zich te dragen. Dat was nog eens een subtiele voorbode.

Honderden herinneringen aan hun relatie flikkerden door haar hoofd als een filmpje met alle hoogtepunten tijdens haar gedeelde taxi-rit naar het busstation: het moment waarop ze elkaar hadden ontmoet in de kopieerkamer van haar erg gewilde stage bij Gildman & Sons, het beste advocatenkantoor in Georgia, tot nu, de dag waarop ze zich realiseerde dat haar hele relatie een leugen was geweest.

Het enige waar ze tijdens de busrit aan kon denken, was zijn lach. Op de foto die zijn vrouw zowat in haar gezicht had gedruwd, had Bryant zijn prachtige, bruine gezicht tegen het hare gedrukt, waarbij al zijn tweeëndertig tanden en kiezen te zien waren. Hij had een klassieke zwarte smoking aan met een friswitte kraag die zijn keurig verzorgde baard accentueerde. Zijn bruine ogen waren groot van zorgeloos geluk, alsof iemand hem had achtergelaten in een zacht kokende pot op een warm fornuis. Ze hadden allebei hun handen opgetild naar de camera zodat hun matchende ringen zichtbaar waren, en die aanblik leek de spot te drijven met Nia.

Ironisch genoeg had hij een paar dagen geleden net zo gekeken naar Nia, toen ze haar afstuderen hadden gevierd, alleen dan zonder de ringen.

Wat had ze gemist, en nog belangrijker, hoe had ze zo dom kunnen zijn?

Die vraag bleef de hele rit terug naar Cinnamon Falls maar door Nia's hoofd gaan. De afgelopen twee jaar had haar hele wereld, op haar studie na, om Bryant gedraaid. Als ze heel eerlijk tegen zichzelf was, dan moest ze toegeven dat alles een beetje leger voelde zonder hem.

Nia keek naar haar telefoon. Achter de screensaver van Bryant en haar waren tweeëntwintig gemiste telefoontjes van zijn nummer te zien en nog veertien gemiste oproepen van een onbekend nummer nadat ze hem had geblokkeerd. Ze zou hem achterlaten, zodat hij in alle rust zijn leven weer op de rit kon krijgen. Het was wel duidelijk dat hij veel gaande had. Zij hoefde daar geen deel meer van uit te maken.

Nia was nooit het type geweest dat drama had gecreëerd, maar op de een of andere manier leek drama haar wel altijd te vinden.

Het was Nia gelukt om twee koffers, die niet erg meewerkten, naar een andere county te slepen, maar de volgende busrit, het laatste deel van de reis, zou het lastigst zijn: de busrit naar Cinnamon Falls. De prijs die je moest betalen om in een klein dorp te wonen, was dat je iets nooit helemaal voor jezelf kon houden. Tegen de tijd dat ze Cinnamon Falls had bereikt, zou minstens een derde van het dorp weten dat Nia Bennett, de verloren dochter, was teruggekeerd.

Nia keek toe terwijl de bus naar haar halte reed. Shawna Daniels, de achternicht van mevrouw Pearline, was nu een volwassen vrouw en zo te zien werkte ze fulltime voor het openbaarvervoerbedrijf van haar familie.

‘Nia Bennett?’ vroeg Shawna met een veelbetekenende stem terwijl ze haar van top tot teen bekeek alsof Nia een of andere alien was die naar aarde was gestuurd om die te vernietigen.

‘Hé Shawna,’ begon Nia, die worstelde met de koffers om te voorkomen dat ze omvielen.

‘Dat is even geleden,’ reageerde Shawna, iets wat wel duidelijk was.

Er was zes jaar voorbijgegaan sinds Nia Cinnamon Falls had verlaten, maar goed, wie hield dat bij? Het kleine meisje met de paardenstaartjes die vroeger bij het stuur had gezeten en vol verwondering om zich heen had gekeken terwijl haar oudtante de grote bus door de krappe straten van het dorp manoeuvreerde was nu degene die reed. Hun bekende bliksemschichtlogo werd trots gepresenteerd op haar poloshirt en de felblauwe kleur paste perfect bij het voertuig, net zoals bij mevrouw Pearline altijd het geval was geweest. Nia vond het fijn om te weten dat sommige dingen sinds haar vertrek niet waren veranderd.

‘Hoe oud ben je nu?’ vroeg Nia zich hardop af.

‘Achtien,’ antwoordde ze. ‘Ik ben vroeg afgestudeerd, want tante Pearline wilde dat ik zoveel mogelijk kon oefenen.’

Er viel een ongemakkelijke stilte tot Shawna flauw lachte naar Nia. ‘Laat me je daarmee helpen.’

Nia rolde een koffer haar kant op terwijl ze de rest van haar bagage in de bus laadde. Shawna borg Nia's koffers netjes op in de bus en ging toen achter het stuur zitten, waar ze haar gordel omdeed en drie keer haar spiegels controleerde. Het viel Nia op dat er op haar naamkaartje TRAINEE stond.

‘Ben je hier voor het Fall Festival om Darius Lyons te zien?’

‘Darius Lyons?’ herhaalde Nia, terwijl die naam herinneringen opriep die terugkwamen als de eerste sneeuw van het seizoen, eerst langzaam maar dan in een stortvloed. Ze voelde een steek in haar borst en checkte de datum op haar telefoon: 6 oktober.

Fall Festival vond altijd plaats in het tweede weekend van oktober, wat betekende dat het al over een paar dagen zou zijn. Volgens de geschiedenis waren de eerste grondleggers van Cinnamon Falls het jaarlijkse Fall Festival begonnen, als een manier om het dorp bijeen te brengen na de zwaarste oogsttijd. Nu was het eerder een traditie waar het hele dorp aan meedeed door middel van parades, hooiwagenritjes, eetwedstrijden, kraampjes en een uitreiking van de meest gewilde titels voor laatstejaars van de middelbare school: Cinnamon King en Queen.

‘Hij is terug om de nieuwe Cinnamon King te kronen,’ zei ze opgewekt.

Nia wist zeker dat de kroon na al die jaren nog steeds prima op zijn ego paste. ‘Speelt hij nu niet voor de Falcons?’ vroeg ze. De laatste keer toen Nia aan de populairste jongen van het dorp had gedacht, zat hij midden in het footballseizoen. Vorig jaar had zijn team het kampioenschap gewonnen, wat waarschijnlijk de reden was dat burgemeester Lyons een muurschildering van zijn zoon op het gemeentehuis wilde hebben. Bij het idee dat Darius weer terug in het dorp was, voelde Nia niets meer dan minachting.

‘Ze hebben een vrije week,’ zei Shawna enthousiast, die Nia uit haar gedachten aan het verleden trok. ‘Ze lieten hem speciaal hiervoor terugkomen. Kun je het geloven? Darius Lyons zet ons kleine Cinnamon Falls op de kaart.’

Nia rolde met haar ogen. Ze had al genoeg van dit gesprek over

Darius. Het zou zevenenveertig minuten duren om van het busstation naar het dorp te komen. Ze keek ernaar uit om de vierbaanswegen van Georgia, de slechte straten en de ochtendsmog plaats te zien maken voor de dichte bossen langs de rustige eenbaanssnelwegen. Ondanks het feit dat ze het over Darius hadden, was Nia enthousiast. Ze kon niet wachten om zich te laten lokken door de heerlijke geur van kaneel, die haar steeds dichterbij zou trekken als een warme knuffel van een geliefde: iets waar ze wanhopig aan toe was.

Maar in plaats van een rustige en nostalgische rit zag ze haar verleidelijke visie van een dutje tussen haar vingers door glippen. Shawna leek in de verste verte niet op haar oudtante. Al die jaren waarin ze door haar tante getraind was, leken voor niets te zijn geweest.

Tegen de tijd dat ze de buitenwijken van het dorp hadden bereikt, wist Nia zeker dat ze het soort verwondingen had opgelopen waarmee ze een medische compensatie zou kunnen krijgen. Shawna bracht de bus zo schokkend en snel tot stilstand – al Nia's bagage werd naar de voorkant van de bus gekatapulteerd en weer terug – dat ze versteld stond van de tevreden uitdrukking op Shawna's gezicht toen ze waren aangekomen bij de ijssalon van de familie Bennett, The Cinnamon Scoop.

The Cinnamon Scoop was de eerste winkel die zijn deuren in Cinnamon Falls had geopend, toen er nog maar zo'n honderd inwoners waren. Nia's overgrootmoeder, Ma-Clara, en haar man Eugene Bennett waren naar Cinnamon Falls verhuisd voor werk in de oude kruidenfabriek. De fabriek verwerkte kaneel van de wilde kaneelbomen die hier in de buurt groeiden en verpakte die om vervolgens het hele land door te sturen. Eugene bracht altijd versgemalen kaneel mee en Ma-Clara was cinnamon swirl-ijs begonnen te maken als een lekkernij. Het duurde niet lang voordat het gerucht rondging in het dorp en Ma-Clara een bescheiden ijssalon opende waar de arbeidskrachten van de fabriek naartoe konden.

De fabriek was al jaren geleden afgebrand, maar de winkel en de nalatenschap van de familie Bennett bestonden nog.

'Kijk eens aan,' zei Shawna, met een tevreden lach. Ook al was The

Cinnamon Scoop wel de laatste plek waar Nia naartoe wilde, aangezien ze niet bepaald op goede voet had gestaan met haar familie toen ze was vertrokken, sprintte ze toch de bus uit met het laatste beetje van haar leven intact.

‘Welkom terug!’ riep Shawna, vlak voordat ze wegreed. De bus produceerde een naar, knerpend geluid terwijl ze het voertuig het verkeer op Main Street weer in leidde, richting het busstation.

Nia stond even stil op de stoep om op adem te komen en aanschouwde de aanblik voor haar. Haar vader had gezegd dat ze de winkel een update zouden geven. Ze was het zo gewend om de *cinnamon bun*-mascotte te zien, met zijn grote, ronde oogjes en een zilveren lepel in zijn hand. Op zijn plek hing nu een Napolitaanse luifel waarop de naam van de winkel in een krullend lettertype was te zien. Het zag er een beetje te modern uit voor een slaperig dorpje als Cinnamon Falls.

Nia draaide zich om en nam haar omgeving in zich op. Maggie Shilling en de festivalcrew hadden Main Street al versierd ter voorbereiding op de festiviteiten van aankomend weekend. Een wit spandoek zo oud als het dorp zelf hing aan de verkeerslichten en verkondigde: CINNAMON FALLS SINDS 1919.

Het was een lesje in nederigheid om weer terug te zijn. Nia haalde diep adem en snoof de lichte geur van wilde kaneel uit het bos op. Als het stil was, dan had ze de stromende waterval die kilometers verderop lag kunnen horen.

Barkwood Bridge zou inmiddels wel bedekt zijn met bronzen en robijnrode bladeren. Tientallen toeristen uit Georgia zouden hiernaartoe komen om een foto te maken. Uiteindelijk zouden ze hun weg naar het dorp vinden om wat appelcider te drinken bij Rosie’s Diner of om een magneetje in de supermarkt te kopen.

De Cinnamon Falls-bewoners die hier het hele jaar door woonden waren er gek op. Iedereen behalve Nia.

Ze trok de voordeur van de ijssalon open en had gedacht dat de zaak leeg zou zijn, vooral op een maandagmiddag. Er bestond vijftig procent kans dat haar vader achter de toonbank zou staan, waar hij de

voorraad zou checken of de temperatuur van de vriezers driedubbel zou checken.

In plaats daarvan werd Nia begroet door het hoge gegil van vrolijke kleuters. Haar vader, Walter, stond boven op de toonbank met zijn belachelijke cinnamon bun-hoed, zijn armen gespreid en een brede lach op zijn gezicht.

‘En dat is de reden waarom ik altijd zeg: het perfecte bolletje is het geheim van geluk!’ riep hij, met een ijsschep in zijn hand alsof die de heilige graal was. De kinderen juichten alsof hij iets heel belangrijks preekte. Nia vroeg zich af hoeveel suiker deze onschuldige kinderen al zo vroeg op de ochtend hadden verorberd.

Een hand van een schattig, klein jongetje met een bril die te groot voor zijn gezicht was, schoot in de lucht. ‘Dus, hoe maakt de koe het ijs?’

De schouders van haar vader zakten, wat betekende dat hij zijn verhaal over de oorsprong van ijs weer opnieuw zou moeten beginnen. Maar voordat hij daartoe de kans kreeg, kwam Marjorie, Nia’s moeder, uit een achterkamer van de ijssalon gelopen met een dienblad vol individuele kommen met kleine schepjes roze aardbeienijs. Het water liep Nia in de mond bij die aanblik. Stukjes helderrode aardbeien, geplukt uit de vruchtbare grond van Old Man Miltons boerderij tijdens het hoogtepunt van het seizoen, waren in het zachte ijs gestoken, het kenmerkende recept van Ma-Clara.

‘Wie heeft er zin in aardbeienijs?’ vroeg Marjorie aan de groep wachtende kleuters, die allemaal verrukt begonnen te juichen.

In de tijd dat Nia weg was geweest, was haar moeders haar grijs geworden bij haar slapen. Het zat in een strakke paardenstaart die was vastgezet met een klem. Haar ogen waren zachter en de lachrimpeltjes zichtbaarder, maar ze zag er nog steeds hetzelfde uit.

Haar vader was daarentegen helemaal niet ouder geworden. Het was wel duidelijk dat hij nog steeds boven op de goede toonbanken van Ma-Clara sprong en ongeduldige kinderen een twintig minuten durende presentatie gaf over hoe ijs werd gemaakt voordat ze iets te proeven kregen. Het was dezelfde speech die hij al die jaren geleden

had gegeven toen Nia's klas hiernaartoe was gekomen op carrière-dag.

Haar moeder keurde haar geen blik waardig toen ze zei: 'Als je van plan bent om in de deuropening te blijven staan, dan kun je jezelf net zo goed nuttig maken.'

Dat verdiende Nia.

De laatste keer dat ze elkaar hadden gezien, hadden ze een woordenwisseling gehad die zo kwetsend en wreed was geweest dat Nia er nog steeds 's nachts wakker van lag. Ze had geen idee hoe haar moeder zou reageren op haar terugkomst. Tot nu toe verliep die beter dan de scenario's die tijdens de busrit door haar hoofd waren gegaan.

Nia zette haar bagage neer op een leeg bankje bij de deur, pakte een extra schort, schoof haar mouwen omhoog en ging te werk. Nadat ze haar handen had gewassen, pakte ze zo veel kommen ijs als ze kon dragen en hielp ze haar moeder die uit te delen aan de krijsende kinderen, die zich al meteen hardop begonnen af te vragen waarom sommige bollen groter waren dan andere. Terwijl het geklaag langzaam wegstierf, was het enige geluid dat van het tevreden en goedkeurende gesmak van de kinderen die hun ijs aten.

'Wel verdraaid, kijk eens wie we daar hebben. Nia-ik-kom-nooit-meer-terug-Bennett!' Een bekende stem bereikte Nia terwijl ze een druppel ijs op de toonbank opveegde. 'En hier sta je dan, alsof je nooit weg bent geweest! Miste je het zo erg om ijs te scheppen voor mensen?'

Morgan Taylor was geen spat veranderd sinds de laatste keer dat Nia haar had gezien. Het meisje dat iedereen gek vond omdat ze elke dag paars droeg, trok nog steeds de aandacht met haar favoriete kleur. Deze keer maakte die een verschijning in haar haren: een opvallend pixiekapsel met een streep paars in haar pony die voor haar linkeroog viel. Ze droeg een paars vest met een zwarte, gescheurde spijkerbroek. Een paars lint was door de gaten heen geweven.

'Eigenlijk wel,' zei Nia lachend, die terugdacht aan rustige avonden dat zij met zijn tweeën hier waren terwijl ze ervan droomden om het kleine dorp te verlaten.

'Er gaat niets boven blaren op je vingers en kramp in je handen om

je te laten verlangen naar huis. En jij dan? Hoe is het om de hele dag op kleine gremlins te letten?’ Ze knikte naar de kinderen die geboeid zaten te luisteren naar een verhaal dat haar moeder ze voorlas over een ijsmonster. Ze keken met grote ogen naar Marjorie, met hun kleine handen voor hun monden geslagen, terwijl ze op een angstaanjagende manier haar vingers krulde in de lucht.

‘Het is een droom die uitkomt,’ zei Morgan sarcastisch, haar schouders ophalend. Ze knuffelden elkaar stevig en toen begon ze te fluisteren: ‘Het beste is nog wel dat ze alles geloven wat ik zeg.’

‘Dat is hoe je een cult begint,’ zei Nia met een serieuze stem.

‘De volgende stap is wereldddominantiel!’ verkondigde Morgan met haar armen gespreid. De twee vrouwen lachten, waarna Morgan Nia eens goed bekeek. ‘Dus, was je gewoon in de buurt?’ Ze gebaarde naar de bagage die het deed lijken alsof Nia veel langer zou blijven dan een weekend.

Nia opende haar mond om te liegen: *ik kom gewoon kijken hoe het gaat*, maar haar brein protesteerde. Ze had al genoeg leugens meegeemaakt.

‘Om eerlijk te zijn, weet ik het niet,’ antwoordde Nia.

Morgan knikte en keek Nia onderzoekend aan, alsof het verhaal van Nia’s relatiebreuk op haar gezicht geschreven stond. Gelukkig veranderde ze van onderwerp. ‘Dus, dat betekent dat je aankomende zaterdag naar het Fall Festival gaat?’

Voordat Nia ja kon zeggen, ging Morgan verder: ‘Ik hoorde dat Darius Lyons terug is. Het hele dorp zwijmelt bij het idee dat we nu onze eigen beroemdheid hebben.’

Nia perste haar lippen op elkaar. ‘Sinds wanneer ben jij fan van Darius Lyons? Als ik het me goed herinner, vond je hem een idioot op de middelbare school.’

‘Niet alleen ik,’ verbeterde Morgan haar. ‘Ik, jij én Sienna vonden dat hij een paar biertjes tekortkwam voor zijn sixpack in die tijd. Nu is hij een succesvolle idioot. Denk je dat hij me in contact kan brengen met Leon Crosby?’

‘De acteur?’ vroeg Nia ongelovig, terwijl ze haar lach inhield.

‘Helaas voor mij is Darius mijn enige toegang tot hem. Alle be-roemdheden kennen elkaar, toch?’

Nia wilde niet degene zijn die haar uit die droom hielp, maar geluk-kig werd ze net op tijd gered. Het sporthorloge aan Morgans pols be-gon te piepen en er verschenen nullen.

‘De tijd is om!’ riep ze naar de groep kinderen. ‘Mondjes dicht, handen op je heupen!’ De groep kinderen vormde zonder problemen een rechte rij, met één vinger over hun gesloten mond en de ander op een heup. Zodra ze allemaal in een perfecte rij stonden, zei ze: ‘En gaan!’

De kinderen liepen de ijssalon uit en gingen buiten in een rij voor het raam staan, waarbij ze erop letten dat ze niet op straat stonden. Morgan, tevreden met hun uitvoering, keek net om naar Nia voordat ze zich bij ze voegde.

‘Als je tijd hebt, kom dan vanavond langs bij Rosie’s Diner. Ik weet zeker dat Jesse je graag wil zien.’ Ze knipoogde ondeugend. Als Nia niet in het bijzijn van haar ouders was, had ze een lepel naar Morgans hoofd gegoooid.

Terwijl Nia zich omdraaide, zag ze haar vader verwoed een brand-schone plek op de toonbank schrobben. Haar moeder hield zichzelf ook bezig door drie dunne kinderboekjes op een plank heen en weer te schuiven.

‘Dus, hoeveel daarvan hebben jullie gehoord?’ vroeg Nia, die haar armen over elkaar sloeg.

Walter draaide zich om naar Marjorie en met een blik bepaalden ze wie degene zou zijn die als eerste antwoord gaf. Als Nia moest gokken, had ze verwacht dat haar vader het zou doen.

Haar moeder knikte naar de stapel koffers bij de deur. ‘Dus, wat is er gebeurd? Heeft Bryant je verlaten?’

Het was maar goed dat Nia er geen geld op had gewed. ‘Hij was ei-genlijk getrouwd,’ merkte ze op, waarbij ze haar hoofd hooghield. ‘Dus ik heb hem verlaten.’

‘Goed zo.’ Haar vader knikte goedkeurend.

Nia zag de zelfvoldane grijns van haar moeders gezicht verdwijnen,

vervangen door een uitdrukking die haar eigen herinneringen aan verraad leek te bevatten. Ze liep door de ruimte naar haar dochter.

‘Groepsknuffel?’ Nia’s jongere broer, Niles, was vanachter de toonbank verschenen. Hij was veel langer dan ze zich kon herinneren.

Nia lachte. Ze lachte zo hard dat ze moest huilen.

2

Jesse

Old Man Milton had drie hanen die nog de doden konden laten opstaan. Al lag Jesse in een gat van twee meter diep, dan nog zou hij Shadrach, Meshach en Abednego in het hiernamaals horen. Maar als hij niet dagelijks door ze werd gewekt, dan zou hij elke ochtend de zonsopgang boven Cinnamon Falls missen.

Jesse was in verschillende steden over de hele wereld wakker geworden, maar geen enkele plek kon aan zijn thuis tippen. Vanaf zijn balkon zag hij de zon boven de waterval opdoemen door een kleine opening in het bos aan wilde kaneelbomen. De honinggouden zon verspreidde haar magie over alle levende wezens, volhardend, tussen de kleinste kiertjes van de aarde door met haar licht. Jesse was dankbaar dat het licht zijn huis bereikte, dankbaar dat het leven voor minstens nog een dag hier bestond.

Jesse begon zijn dag zoals hij dat elke ochtend deed, dankzij zijn militaire training, met een zonnegroet en door zijn lichaam uitgebreid te strekken om zijn bloedsomloop te bevorderen. Daarna begon hij aan zijn intervaltrainingsroutine van tien non-stopronddjes push-ups, air squats, burpees, sit-ups, lunges en om zijn work-out af te maken: mountain climbers. Hij deed dat tot het zweet uit elke porie drupte en zijn spieren hem smeekten te stoppen. Zelfs dan bleef hij doorgaan om zijn ademhaling in zijn longen te voelen.

Het was bijna half zeven 's ochtends, wat betekende dat zijn vader straks zou opstaan en zich zou aankleden, klaar voor zijn ochtend-

koffie en de krant. Zijn moeder was daarentegen een avondmens en zou nog door een aardbeving heen slapen als ze haar niet wakker maakten. Ze stond alleen zo vroeg op als het absoluut noodzakelijk was en aangezien het een rustige maandagochtend was, was dat het niet.

Jesse douchte en trok een badjas over zijn vochtige lichaam aan, waarna hij zich op tijd naar beneden begaf om Lil' Charlie uit de laadbak van zijn vaders pick-uptruck te zien springen met de krant van vandaag onder zijn arm gestoken. Mini Charlie, zijn jongere broertje, keek opgewonden toe terwijl hij met zijn voeten over de rand van de truck zwaaide.

Charlie Kent en zijn zonen brachten elke ochtend in een recordtijd *The Cinnamon Chronicle* rond vanaf Old Man Miltons boerderij tot Main Street. De Kent-jongens deden dat om de beurt en vandaag schonk Lil' Charlie Jesse een arrogante grijns voordat hij de krant over de oprit heen gooide. Die vloog door de lucht als een projectiel en Jesse graaide hem uit de lucht voordat die hem recht in het gezicht kon raken. Die jongen kon nog eens gooien. Het was geen wonder dat hij de ster van de Timberwolves was op Cinnamon Falls High.

'Je kunt het nog steeds, oudje!' riep Lil' Charlie. Jesse lachte en zwaaide beleefd naar de familie vanuit de deuropening, ook al wilde hij veel liever zijn middelvinger opsteken.

Oudje gaf hem het gevoel alsof hij een vijfenvijftigjarige man was met orthopedische schoenen. Jesse wilde Lil' Charlie vertellen dat hij al veel langer football speelde dan Lil' Charlie leefde, maar dan zou hij hem zijn gelijk geven.

Jesse wierp een blik op zijn horloge. Het was een paar minuten na zeven en hij stond op het punt te laat te komen voor zijn ontbijtdienst. Hij liep vlug naar binnen terwijl de koffiepot die hij gisteravond had klaargezet begon te pruttelen.

'Bacon en toast?' vroeg Jesse terwijl zijn vader op zijn gebruikelijke plek aan het hoofd van de keukentafel ging zitten, langzaam maar zeker. Hij hield zijn ogen voor zich gericht terwijl hij vanuit zijn ooghoeken naar zijn vader keek. Zijn vader haatte het als Jesse hem in de ga-

ten hield. Hij zei dat het dan voelde alsof hij in een visserij zat. Maar op zijn leeftijd vertrouwde Jesse er niet op dat zijn vader het eerlijk zou zeggen als zijn heup weer pijn deed of zijn schouder op een ochtend gek voelde. Hij was niet het soort man dat om hulp vroeg. Er was twee jaar geleden maar één val voor nodig en Jesse had zijn ouders bij hem laten intrekken.

Robert en Evelyn hadden geprotesteerd, maar uiteindelijk had Jesse gewonnen. Het was een privilege om voor zijn ouders te kunnen zorgen, een dat hij erg op prijs stelde, vooral aangezien hij opzag tegen de dag waarop hij ze niet meer zou hebben. Als het aan Jesse lag, zou hij ze allebei in een glazen kistje stoppen en ze voorgoed bij zich houden.

Robert gromde goedkeurend als reactie op het ontbijtmenu van de dag. Jesse legde de krant naast Roberts gloeiend hete kop koffie neer – hij dronk die alleen op deze manier en beweerde dat geen suiker eten het geheim van een lang leven was, maar Jesse wist waar hij zijn voorraadje karamelsnoepjes bewaarde. Jesse keek dwars door hem heen.

Ook al waren zijn ouders bijna halverwege de zeventig, ze waren nog steeds zo pienter als wat, al waren hun lichamen aan het aftakelen. Het was niet niets om twee humeurige, oudere tieners op te voeden en aangezien Jesse hun enige zoon was, moest hij die verantwoordelijkheid op zich nemen.

Robert duwde zijn leesbril omhoog op zijn neus. Hij verwijderde nauwkeurig het stripverhaal, de kunstrubriek en de kruiswoordpuzzel van vandaag, die hij voor zijn vrouw op tafel liet liggen. Over een paar uur, als ze wakker werd voor de lunch, zouden ze daar samen aan werken. Als Jesse later thuiskwam, zou er nog een afgemaakte puzzel aan de koelkast hangen, met hun initialen, R+E, op de onderkant van de pagina geschreven, omringd door een hart. Tieners.

‘Eens zien wat er in Cinnamon Falls gaande is,’ mompelde Robert.

Een uur later was Jesse aangekleed en klaar voor de dag. Paps zat nog aan tafel te lezen, grommend en mompelend in een taal die alleen hij verstond.

‘Ik ga ervandoor, pap,’ zei Jesse, die een proteïneshake uit de koelkast pakte. Hij zou later wel lunchen bij Rosie’s. ‘Ik ben laat terug, iets na het eten. Wil je dat ik iets voor je meeneem?’

‘Je moeder wil bananen.’ Hij wierp een blik over zijn schouder en fluisterde toen: ‘Morgen is een speciale dag, wil je wat rozen voor me meenemen?’ Hij pakte zijn portemonnee uit de zak van zijn broek.

‘Een speciale dag?’ vroeg Jesse. ‘Jij en mam zijn getrouwd in mei, pap.’

‘Ik heb haar gevraagd of ze met mij samen wil zijn op 7 oktober.’ Hij wees naar de datum van de krant. ‘Ik ben oud, maar ik kan wel lezen. Dat is morgen, toch?’

Jesse knikte. ‘Rozen. Begrepen.’

Jesse reed binnendoor naar het dorp zodat hij de wilde kaneelbomen kon ruiken. Zoveel waren er niet meer, maar vroeger had hij helemaal tot aan school de kaneel kunnen ruiken. De kenmerkende, kruidig-zoete geur en aardse ondertoon herinnerde hem altijd aan Rosie’s zoete appelcider. Het zou niet lang duren voordat ze er emmers vol van zou verkopen op het Fall Festival aankomende zaterdag.

Elk jaar in het tweede weekend van oktober transformeerde het hele dorp in iets uit een kinderboek, waar elke straat met kinderkopjes, elke winkelpui van rode bakstenen en elke boom aan Main Street een herfstig gouden gloed zouden krijgen.

In het dorp toonden alle winketalages aan Main Street herfstmagie: versierd voor het seizoen, de ramen geschilderd met vrolijke vogelverschrikkers en dwarrelende bladeren. Pompoenen, van groot tot klein, perfect rond of een beetje scheef, lagen dan in groepjes op elke trap en voor elke winkel, sommige met een ingewikkeld patroon erin gesneden van grijnzende gezichten, terwijl andere binnenin zachtjes gloeiden. Hooibalen stonden her en der op de stoep verspreid, afgemaakt met vrolijke herfststukken van maiskolfladeren en dieporanje chrysanten.

In de lucht hingen fonkelende lichtsnoeren, gewikkeld om boomtakken, die met een gouden gloed het dorpje in een gezellige, nostalgische

sche warmte baadden. De historische zuilen van de oude gebouwen, geschilderd in verschillende ivoortinten, waren gewikkeld in guirlandes van gedroogde maisstengels en kaneelstokjes die een fijne, vertrouwde en kruidige geur aan de lucht gaven.

Toen Jesse nog jong was, was het Fall Festival de beste tijd van het jaar geweest, het kloppende hart van Cinnamon Falls. Het was altijd een ware droom geweest, een waar herfstspookje waardoor het dorp waar hij was opgegroeid aanvoelde als een plek waar de tijd stilstond, waar magie bestond in de gloed van de festivallichten.

Nu, als politieagent, was het Fall Festival strontvervelend. Gezien alle dronkenlappen en de wanorde, en het bekrompen vandalisme, was dit de drukste tijd van het jaar voor het Cinnamon Falls Police Department.

Zodra Jesse op zijn werk was aangekomen, las hij de verslagen die hij vorige week op zijn bureau had laten liggen en dronk een paar slokken van de bittere koffie onder het mom van kameraadschap. Hij was nog maar een jaartje agent, wat betekende dat hij op patrouille moest. De agenten die boven hem stonden zagen dat als geestdodend werk en Jesse liet ze geloven dat hij het ook haatte.

De waarheid was dat hij het leuk vond om op patrouille te gaan. Hij bleef bescheiden door met de mensen te praten die betrokken waren geweest bij zijn opvoeding en ze herinnerden hem aan waar zijn prioriteiten lagen.

Terwijl andere mensen het leven in een klein dorp haatten, maakte geen enkele andere plek hem gelukkiger dan Cinnamon Falls. Sommigen zouden het voorspelbaar of saai noemen, maar de voorspelbaarheid waar hij zo gek op was had iets veiligs. Hij was nooit goed met veranderingen omgegaan en had verrassingen altijd gehaat. Dit dorp was een anker, niet op zo'n manier dat hij naar beneden werd gehaald, maar op een manier waarop hij stabiel bleef. Iets wat hij nodig had in het leven.

Jesse liep door Main Street, langs Harvest Square, waar alle festiviteiten plaatsvonden. Maggie Shilling had (weer) haar herfstmagie verspreid over de stoep als een kaneelachtige goede fee.